மலேசியத் தமிழ் ஆய்விதழ்
Malaysian Journal of Tamil
eISSN: 2990-9694

# பண்டை இலக்கியங்களில் தமிழ்க் கல்விமுறை

# Tamil Education in Classical Literature

சு. சதாசிவம் / S. Sathasivam[1]
ச. பிறைசூடன் / S. Piraisoodan[2]
[1] Assistant Professor, Chennai Christian College
Corresponding Email: semmoodhai@gmail.com

**ஆய்வுச்சாரம்**

இவ்வாய்வின் முதன்மை நோக்கம் பண்டைஇலக்கியங்களில் காணக்கிடக்கும் தமிழ்க் கல்வி முறைகளை ஆராய்வதாகும். இவ்வாய்வு பண்புசார் அணுகுமுறையில் வடிவமைக்கப்பட்டுள்ளது. இவ்வாய்வில் நூலாய்வு அணுகுமுறை கையாளப்பட்டுள்ளது. இவ்வாய்வில் கல்வியும் பயனும், கற்றல் கற்பித்தல் முறைகள், சமயக் கல்வி முறை ஆகிய தலைப்புகளில் ஆராயப்பட்டுள்ளன. இவ்வாய்வின் வழி, பண்டை இலக்கியங்களில் காணப்படும் தமிழரின் கல்வி முறைகளை அறிந்துகொள்ள வாய்ப்பாக அமைந்துள்ளது. இவ்வாய்வு பண்டை இலக்கியங்களில் தமிழரின் கல்வி முறைகளை ஆய்வு செய்யும் முதல் கட்டுரை என்பதை ஆய்வாளர் உறுதி செய்கின்றார்.

**கருச்சொற்கள்:** பண்டை இலக்கியம், தமிழர், கல்வி முறை

**Abstract**

The major objective of the research is to explore the Tamil Education in the classical literature. This research is designed in a qualitative approach. The library work is used for this study. In this study, the topics of education and effectiveness, learning and teaching methods, and religious education system have been investigated. This study is useful in teaching the younger generation about the Tamil education found in classical literature. The research claims to be the first such attempt to do a study regarding the classical literature to examine the Tamil education.

**Keywords:** Classical literature, Tamils, Tamil education

## முன்னுரை

பழந்தமிழர் இயற்கையோடு இயைந்த செம்மாந்த வாழ்வை மேற்கொண்டனர் என்பது பழந்தமிழ் இலக்கியங்களால் பெறப்படுகிறது. இசை, நாடகம் என்னும் மூவகைக் கல்வியை வலியுறுத்துகின்றன. இம்மூன்றும் ஒன்றுடன் ஒன்று தொடர்புடையன. ஒவ்வொன்றிற்கும் தனித்தனியே இலக்கியமும் இலக்கணமும் உண்டு. இம்மூவகைக் கல்வியில் சிறந்தோங்குவதே பழங்காலக் கல்வியின் நோக்கமாக இருக்கப் பெற்றுள்ளது. அக்காலக் கல்வி, தொழில் சார்ந்ததாக இல்லாமல் அறிவை வளர்க்கும் சார்புடையதாக இருக்கப்பெற்றது என்பதை நம் தமிழ் இலக்கியங்கள் பறைசாற்றுகின்றன. காலந்தோறும் கல்விச் சார்ந்த சிந்தனைகள் எவ்வாறு புலவர்களின் மனத்தில் எழுந்துள்ளன என்பதை இக்கட்டுரை முன்வைக்கிறது.

## ஆய்வு நெறி முறைகள்

இவ்வாய்வுப் பண்புசார் அணுகுமுறையில் வடிவமைக்கப்பட்டுள்ளது. இவ்வாய்வில் நூலாய்வு அணுகுமுறை கையாளப்பட்டுள்ளது. நூலாய்வில் ஆய்வுக்குத் தொடர்புடைய ஆய்வேடுகள், புத்தகங்கள், ஆய்வுக் கட்டுரைகள் ஆகியவை தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டு விளக்கமுறை அணுகுமுறையில் தரவுகள் சேகரிக்கப்பட்டுள்ளன.

## ஆய்வுத் தரவுகள் பகுப்பாய்வு

ஆய்வுத் தரவுகள் கல்வியும் பயனும், கற்றல் கற்பித்தல் முறைகள், சமயக் கல்வி முறை ஆகிய தலைப்புகளில் பகுப்பாயப்பட்டுள்ளன.

கல்வியும் பயனும்

பல்துறையிலும் வல்லவர்களாவது ஒரு சிலருக்கு மட்டுமே வாய்க்கிறது. அதுவும் குறிப்பிட்டதொரு வரம்பிற்குட்பட்டே அமைகிறது. நமது அறிவுக்கு எட்டாத ஆயிரமாயிரம் செய்திகள் எப்போதும் இருந்தே வருகின்றன. இதனை உணர்ந்து கொண்டதின் பயனாக ஔவையார்,

கற்றது கைம்மண்ணளவு கல்லாதது
உலகளவென்று கலைமடந்தை ஓதுகிறாள்

என்று துணிவுடன் கூறுகின்றார். கற்றவர்களே கண்கள் உடையவர்கள். கல்லாதவர்கள் கண்களைப் பெற்றிருப்பினும் அவை புண்களே ஆகும் என வள்ளுவரும் உரைக்கின்றார். இதனை,

கண்உடையர் என்பவர் கற்றோர் முகத்திரண்டு
புண்உடையர் கல்லா தவர்

என்னும் குறட்பா உணர்த்துகிறது. எத்தகைய செல்வங்களை ஒருவர் பெற்றிருப்பினும் அவை, இறுதியில் அழிந்து போவது திண்ணம். ஆனால், ஒருவர் கல்வியாகியச் செல்வத்தைப்

பெற்றிருப்பாராகில் அச்செல்வம் அழிவில்லாதது மட்டுமன்றி, அவரது அடுத்தடுத்தப் பிறவிக்கும் உடனிருந்து பயன்தரும். கல்விச் செல்வம் எப்பிறவியிலும் அழிவில்லாதது என்பதனை வள்ளுவர்,

ஒருமைக்கண் தான்கற்ற கல்வி ஒருவற்கு
எழுமையும் ஏமாப்பு உடைத்து

என்னும் குறட்பாவில் உணர்த்துகிறார். கல்லாதவர்கள் தன்னடக்கம் இல்லாதவர்கள். தம்மை எப்போதும் பெருமைப்படுத்திப் பேசுவதை விரும்புவர். கற்றறிந்த சான்றோர்கள் சொல் வணக்கத்துடன் பணிந்துப் பேசுவர். கல்லாதவர் வணங்கினாலும் அவரது வணக்கம் வில் வணக்கத்திற்கு ஒப்பானதாகும் என்பதனை முன்றுறையரையனார் என்னும் புலவர்,

கற்றறிந்தார் கண்ட அடக்கம் அறியாதார்
பொச்சாந்து தம்மைப் புகழ்ந்துரைப்பார்

என்று கூறுகின்றார். கற்றறிந்தவர்களின் சொல்வண்மை பச்சை ஓலையைப் போன்றது. சலசலப்பு இல்லாதது. கல்லாதவரின் வாய்ச்சொல் சலசலப்புடன் கூடிய காய்ந்த ஓலைக்கு ஒப்பானது. பச்சை ஓலைக்கு ஒலி இல்லை. காய்ந்த ஓலைக்கு ஒலி உண்டு. இதுவே, கற்றோருக்கும் கல்லாதவருக்கும் உள்ள வேறுபாடு என்பதனை நாலடியார்,

கற்றறிந்த நாவினார் சொல்லார்தம் சோர்வஞ்சி
மற்றைய ராவார் பகர்வர் பனையின்மேல்
வற்றிய ஓலை கலகலக்கும் எஞ்ஞான்றும்
பச்சோலைக் கில்லை யொலி

என்று கூறுவது முன்றுறையரையனாரின் கருத்தோடு ஒன்றிப்போகிறது. மனித சமூகத்தில் உயர்ந்தோர், தாழ்ந்தோர் என்ற ஏற்றத்தாழ்வு எப்போதும் இருந்து வரும் ஒன்று. கற்றோர் தாழ்ந்த குடியில் பிறந்தவர்களாக இருப்பினும் அவர்கள் செல்வ வளம் மிக்க உயர்ந்த குடியினரைவிட மேலானவர்களாக வைத்துப் போற்றப்படுவர். கற்றோரை மதித்துப் போற்றும் பண்பு காலந்தோறும் இருந்துள்ளதை நாலடியார்,

கடைநிலத்தோராயினும் கற்றறிந் தோரைத்
தலைநிலத்து வைக்கப் படும்

என்று உரைக்கின்றது. இதேபோல், ஆரியப்படை கடந்த பாண்டியன் நெடுஞ்செழியன் தாம் பாடிய பாட்டொன்றில் கல்வியின் சிறப்பையும் மேன்மையையும் இவ்வாறு கூறுகிறார். மாணவன் தன் குருவுக்கு இன்னல் ஏற்படும் நேரத்தில் அது தீர்க்க உதவி செய்யும் பண்பாளனாகவும், பொருள் கொடுத்துக் கல்விப் பயில்பவனாகவும், வணங்கும் குணமுள்ளவனாகவும் இருத்தல் வேண்டும். தன் வயிற்றில் பிறந்த பிள்ளைகளாயினும் தாய் கல்வியில் சிறந்தவர்களையே போற்றுவாள். நாடாளும் மன்னனும் மூத்தோன் சென்ற வழியைப் பின்பற்றாது, கல்வியில் சிறந்த அறிவுடையோன் சொல் வழியிலேயே நடப்பான். வேறுபாடுகளுடைய நான்கு வகை மக்களினத்திலும் கீழ்க்குடியில் பிறந்த ஒருவன் கல்வியில் சிறந்திருப்பானாகில் அவனை எல்லோரும் போற்றுவர் எனும் கருத்தை,

உற்றுழி யுதவியு முறுபொருள் கொடுத்தும்
பிற்றைநிலை முனியாது கற்ற னன்றே
பிறப்போரன்ன வுடன் வயிற்றுள்ளும்
சிறப்பின் பாலாற் தாயுமனந்திரியும்
ஒருகுடிப் பிறந்த பல்லோருள்ளும்
மூத்தோன் வருக வென்னா தவருள்
அறிவுடை யோனாநரசுஞ் செல்லும்
வேற்றுமை தெரிந்த நாற்பா லுள்ளும்
கீழ்ப்பா லொருவன் கற்பின்
மேற்பா லொருவனு மவன்கட் படுமே

என்னும் பாடலடிகள் வழி பாண்டிய மன்னன் உணர்த்துகிறான். இதனால், சங்க காலக் கற்றல் கற்பித்தல் முறைகளும், கல்வியின் சிறப்பும், கற்றோரின் மேன்மையும் தெற்றெனத் தெரிகிறது.

கற்றல் கற்பித்தல் முறைகள்

காலந்தோறும் கற்றலிலும் கற்பித்தலிலும் மாற்றங்கள் நிகழ்ந்து வந்திருப்பதை அறிய முடிகிறது. கல்வி என்னும் சொல்லிற்கு “அறிவு, வித்தை, கற்கை, நூல்” 8 என்னும் பொருள் கொள்ளப்படுகிறது. எழுதுபொருள்களும் காகிதங்களும் இன்று ஏராளமாகக் கிடைக்கும் நிலை இருந்து வருகிறது. கடந்த காலங்களில் இவ்வாறான நிலை இருக்கவில்லை. ஏட்டில் எழுதுவோரை விட மனப்பயிற்சியால் பல்வேறு செய்திகளை மனத்தில்கொண்டு வெளிப்படுத்துவோரே அதிகம் இருந்தனர் எனலாம். ஆரம்பகாலப் பள்ளிக் கல்வியில் இன்றும் மாணவர்களுக்கு மனப்பாடம் செய்வதற்குரிய செய்யுள்கள் தரப்பட்டு வருகின்றன. இது கற்போரின் நினைவாற்றலை அதிகரிக்கும் நோக்கில் தரப்படுவது எனலாம். இதனைக் கம்பர் கால ஔவையார்,

சித்திரமும் கைப்பழக்கம் செந்தமிழும் நாப்பழக்கம்
வைத்ததொரு கல்வி மனப்பழக்கம்

என்று கூறி உறுதி செய்கிறார். பதினாறாம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த பிற்கால ஔவையார், கணக்கு முதலியவற்றிற்கு அடிப்படையான எண்களையும், இலக்கியத்திற்கு ஆதாரமான எழுத்துகளையும் இழிவாகப் பேசுதல் கூடாது என்றும் கூறுகிறார். இளம் பருவத்திலேயே அறிவை வளர்க்கும் சிறந்த நூல்களைக் கற்றல் வேண்டும் என்றும், எண்களும் எழுத்துகளும் கண்களுக்கு ஒப்பானதாகும் என்றும், கல்லாதவருக்கு உணர்வுடன் கூடிய நன்னெறி இருக்காது என்றும் பல்வேறு செய்திகளை மொழிந்துள்ளார். இதனை,

எண் எழுத்து இகழேல்
இளமையில் கல்
நூல் பல கல்
எண்ணும் எழுத்தும் கண் எனத்தகும்
ஓதாதவர்க்கு இல்லை உணர்வோடு ஒழுக்கம்

என்னும் பாடல் வரிகள் தெளிவுப்படுத்துகின்றன. நீரில் உள்ள அல்லிச் செடியானது நீரின் அளவே வளரக் கூடியது. அதுபோல், ஒருவருக்கு இருக்கும் நுண்ணறிவு என்பது அவர் கற்றறிந்த நூல்களின் அளவைப் பொறுத்தே அமையும் என்பதை ஔவையார்,

நீர் அளவே ஆகுமாம் நீர் ஆம்பல் தான்கற்ற
நூல் அளவே ஆகுமாம் நுண்அறிவு

என உணர்த்துகின்றார். இதனையே வள்ளுவர்,

கற்றனைத் ஊறும் அறிவு

என்று கூறியுள்ளார். கற்றவர் போல் இருக்க நினைக்கும் கல்லாத ஒருவனின் செயல், தோகை விரித்தாடும் அழகிய மயிலைக் கண்ட வான்கோழி, தனது அழகற்ற சிறகினை விரித்து ஆடியது போன்றதாகும் என்பதனை ஔவையார்,

கானமயில் ஆடக் கண்டிருந்த வான்கோழி
தானும் அதுவாகப் பாவித்துத் - தானும்தன்
பொல்லாச் சிறகை விரித்தாடினால் போலுமே
கல்லாதான் கற்ற கவி

என்று சுட்டுகின்றார். ஒரு நாட்டு மன்னரையும், கற்றறிந்த சான்றோரையும் ஒப்பிட்டு நோக்கினால் மன்னனைவிட கல்வியில் சிறந்த சான்றோனே மேன்மையுடையவன் ஆவான். மன்னனுக்குத் தனது தேசம் அல்லாமல் வேறிடத்தில் சிறப்பு இல்லை. ஆனால் கற்றறிந்த சான்றோனுக்கு எங்குச் செல்லினும் சிறப்பு உண்டாகும் எனவும், குளத்தில் உள்ள அழகிய தாமரை மலரை அன்னப் பறவை அடைந்தது போல், கல்வியில் சிறந்தோரைக் கல்வியில் சிறந்தவர்களே விரும்பிப் போற்றுவர் எனவும் ஔவையார் உரைக்கின்றார். இதனை,

மன்னனும் மாசறக் கற்றோனும் சீர்தூக்கின்
மன்னனில் கற்றோன் சிறப்புடையன் - மன்னற்குத்
தன் தேசம் அல்லால் சிறப்பில்லை கற்றோர்க்குச்
சென்ற இடம் எல்லாம் சிறப்பு

என்றும்,

நல்தாமரைக் கயத்தில் நல்அன்னம் சேர்ந்தாற்போல்
கற்றாரைக் கற்றாரே காமுறுவர்

என்றும் வரும் பாடலடிகளால் அறியப்படுகிறது. அழகு எனப்படும் யாவற்றிலும் சிறந்து விளங்குவது கல்வி அழகே ஆகும். கல்வி ஒன்றே அறியாமையாகிய மன இருளைப் போக்கும் மாமருந்து போன்றது. கல்வி கரைக் காண இயலாதது. கற்பவரின் வாழ்நாள்களோ மிகக் குறைந்த அளவுடையன. அதனால், வாழ்க்கைக்குத் தகுந்த நூல்களைக் கற்பது சிறப்புடையது என்பன போன்ற கருத்துக்களை நாலடியார்,

நல்லம்யாம் என்னும் நடுவு நிலைமையால்
கல்வி அழகே அழகு,

எம்மை யுலகத்தும் யாங்கானோம் கல்விபோல்
மம்மர் அறுக்கும் மருந்து,

கல்வி கரையில கற்பவர் நாள்சில,

என்னும் பாடலடிகள் வழி சுட்டுகிறது. எத்தகைய அறிவு சார்ந்த நூல்கள் பலவற்றைக் கற்று நுண்ணறிவு படைத்தவராக இருப்பினும் ஊழ்வினையின் பயனாக அவரின் பேதமை (அறிவின்மை) உணர்வே மேம்பட்டு நிற்கும் என்பதை வள்ளுவர்,

நுண்ணிய நூல்பல கற்பினும் மற்றுந்தன்
உண்மை அறிவே மிகும்

என்று கூறுவது மிகுந்த ஆராய்ச்சிக்குரியது.

சமகாலக் கல்வி முறை

மாதா, பிதா, குரு, தெய்வம் என்ற வரிசையில் குரு என்றழைக்கப்படும் ஆசிரியருக்கு சங்கக்காலம் முதல் சமகாலம் வரையிலும் ஒரு சமூக முக்கியத்துவம் இருந்து வருவது உண்மை. ஆனால் கற்றல் கற்பித்தலில் ஆரம்பக்காலத்தில் ஒரு ஆசிரியருக்கு இருந்த சமூகத் தேவைகள் இன்று மெல்ல குறைந்துவிட்டது போல் தோன்றுவதற்குக் காரணம், நவீன கற்பித்தல் முறையில் ஏற்பட்டுள்ள அளப்பெரிய மாற்றங்கள் என்பதில் ஐயமில்லை. ஒரு மாணவன் ஆசிரியரின் துணையின்றி எந்தவொரு பொருண்மையிலும் தன் அறிவைப் பெருக்கிக் கொள்ள இயலும் என்கிற நிலையைக் கணினி, கைபேசி, வலைதளம், தொலைக்காட்சி போன்ற சமூக ஊடகங்கள் பெரும் அளவில் தமது பங்களிப்பை வழங்கி வருகின்றன. புத்தகமும் கையுமாக இருந்த நிலை மெல்ல மாறி கண்டுபிடிப்புக் கருவிகளோடு புழங்கும் நிலை இன்று எங்கும் விரவியுள்ளது. எதிர்காலத்தில் காகிதமில்லாக் கற்றல் கற்பித்தல் முறையே நீண்டதூரம் பயணிக்கும் என்பதில் ஐயமில்லை. சங்க காலக்கல்வி முறையிலும், ஆசிரியர் மாணவர் இணைந்து பயணிக்கும் வகுப்பறைக் கல்விமுறையிலும் இருந்த நறுமணம் இன்றைய நவீனக் கல்விமுறையில் கமழ்கிறதா என்பதில் ஐயமே.

**நிறைவுரை**

பழங்காலத்தில் இயல், இசை, நாடகம் என்னும் முறையில் கல்வி அமைந்திருந்தது. முடிவேந்தர் முதலாகக் கற்றறிந்தச் சான்றோர்களின் வழிகாட்டுதலின் படியே சமூகப் பயணம் தொடர்ந்துள்ளது. கற்றவர்கள் எச்சூழலில் பிறந்திருப்பினும் அவர்கள், சமூகத்தில் உயர்ந்தோராகப் போற்றப்பட்டனர். ஒருவனது நுண்ணறிவு அவன் கற்கும் நூல்களின் அளவைப் பொருத்தே அமையும். எல்லாவிதமான புற அழகையும்விட மன இருளைப் போக்கும் கல்வி அழகே மேம்பட்டது ஆகும். ஆதலால் வாழ்கின்ற குறைந்த காலத்தில் வாழ்க்கைக்குத் தேவையான மெய்நூல்களைக் கற்பது நலம் தரக்கூடியது. இன்றைய இளைய சமுதாயத்தினர் நல்வாழ்வு வாழ இலக்கியக் கல்வியைத் துணைக்கொள்வது அவசியமாகிறது.

## துணைநூற்பட்டியல்

இலக்குவனார். சி, திருக்குறள், அபிராமி பதிப்பகம், 2002.
மாணிக்கவாசகன். ஞா, (உரையாசிரியர்), புறநானூறு மூலமும் உரையும், உமா பதிப்பகம், சென்னை
விளம்பிநாகனார் இயற்றிய நான்மணிக்கடிகை, உரையாசிரியர் தி.ச. பாலசுந்தரம் பிள்ளை, சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம், திருநெல்வேலி, 1965.
திருவாசகம் விளக்கியவர் ஸ்ரீமத் சுவாமி சித்பவானந்தர், ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ண தபோவனம், திரு பராய்த்துறை, திருச்சிராபள்ளி, 2011.
சங்க இலக்கிய நூல்கள், கழக வெளியீடு
தட்சிணாமூர்த்தி. அ., சங்க இலக்கியங்கள் உணர்த்தும் மனித உணர்வுகள், பதிப்பு-2001.
புறநானூறு மூலமும் பழைய உரையும், உ.வே.சாமிநாதையர் (ப.ஆ.), சென்னை, 1971
ஔவையார், தனிப்பாடல் திரட்டு, பாடல், 39.
பழமொழி நானூறு
நாலடியார், பா. 256.
பவானந்தம்பிள்ளை, சு. தமிழ்ச்சொல்லகராதி, ப. 100.
ஔவையார், கொன்றைவேந்தன், பா.7.
மேற்படி நூல், பா.91
ஔவையார், மூதுரை, பா.7.